

Omnibus

Verzameling verhalen en brieven

Guus Werdmüller von Elgg

Eerste druk : februari 2026

Cover: mijn eerste olieverfschilderij (1999); emotievol

Inhoud:

Voorwoord (4 - 8)

Hoofdstuk 1: Het Kruisje (9 - 21)

Hoofdstuk 2: Dochters (22 - 66)

Hoofdstuk 3: Vierdaagse 2024 (67 - 87)

Hoofdstuk 4: Brief aan mijn zoon Dave (88 - 111)

Voorwoord

In dit nieuwe boek heb ik een viertal korte verhalen/brieven opgenomen die ik eerder heb geschreven, maar tot nu toe nog niet heb uitgegeven.

Schrijven is voor mij meer dan alleen een hobby. Het helpt me allereerst om een belangrijke gebeurtenis en/of ervaring vast te leggen. Tijdens het schrijven beleef ik dat moment opnieuw en wordt het bovendien intenser en met meer gevoel in mijn geheugen opgeslagen. En het moment dat ik het verhaal later teruglees voel ik dat mijn lichaam op exact dezelfde manier reageert als destijds toen de gebeurtenis daadwerkelijk plaatsvond. Zo werd ik blij op het moment dat ik bezig was met het schrijven van het stuk over de Vierdaagse in 2019 (zie mijn autobiografie) en dat gebeurt eigenlijk nog steeds elke keer dat ik het opnieuw teruglees. En zo ervaar ik diep verdriet als ik sommige hoofdstukken uit mijn autobiografie teruglees. Beleef ik die situaties telkens weer opnieuw, waarbij de intensiteit waarmee ik het beleef niet afneemt. En dat komt

voornamelijk omdat ik in mijn verhalen openlijk vertel over gebeurtenissen die op emotioneel gebied een stempel op mijn leven hebben gedrukt. En dat is dan ook meteen de reden waarom een aantal van mijn kinderen regelmatig met mij in conflict ligt. Ze keuren het af dat ik over die gebeurtenissen schrijf die mij emotioneel diep hebben geraakt. En schamen zich er zelfs voor dat ik hiermee naar buiten treed. Dit terwijl ze eigenlijk zouden moeten nadenken over hun eigen gedrag en de reden waarom ik daarover schrijf. Iemand zei eens letterlijk tegen me: “Waarom schrijf je niet gewoon een detective of zo...?!” En natuurlijk begrijp ik goed wat die persoon daarmee bedoelde. Een detective is voor het grootste deel gebaseerd op fictie en dus niet tot mensen te herleiden. Waardoor niemand zich aangesproken voelt en je het verhaal bovendien, zonder er verder over na te denken (!), naast je neer kan leggen. Het lezen ervan niet meer dan tijdverdrijf is en slechts pure ontspanning oplevert. Dit terwijl ik er in veel van mijn boeken voor kies om over sociaal-menselijke situaties te schrijven en daarbij feitelijke gebeurtenissen benoem die tot nadenken aanzetten en waarin ik bovendien niets aan duidelijkheid overlaat. Komt bij dat degene die mij voorstelde om “detectives te gaan schrijven” met die opmerking volledig voorbij gaat aan het feit dat zelfs voor een amateurschrijver als ik geldt dat hij zijn eigen stijl heeft en, misschien nog wel belangrijker om in dit verband te noemen, zijn persoonlijke behoefte van waaruit hij vanuit volledige vrijheid van denken inspiratie om te schrijven opdoet. Zoals ik onlangs schreef:

“In al mijn boeken schrijf ik over de dingen die ik heb meegemaakt en dus ook over hele persoonlijke gebeurtenissen en ervaringen die, juist omdat ze enorme indruk op me hebben gemaakt, een stempel hebben gedrukt op mijn hele (gevoels)leven. Waarbij ik, in die gevallen waarin ik over fictie schrijf, zo nu en dan veelvuldig gebruik

maak van metaforen. Dat is mijn stijl van schrijven en dat ga ik dus echt niet veranderen “omdat iemand dat toevallig niet leuk vindt en daar niet mee overweg kan!” Niet vreemd dus dat in die verhalen die ik schrijf ook mijn gezin en het gedrag van enkele individuele leden in het bijzonder veelvuldig voorkomen. Gedrag dat me in de afgelopen jaren emotioneel heel diep heeft geraakt. En daar valt ook zwaar storend en psychisch afwijkend gedrag van een enkeling onder; gedrag bovendien dat binnen mijn gezin zwaar ontwrichtend op ons allen heeft gewerkt.”

Kortom, mijn boeken zijn een afspiegeling van wie ik ben. Ze zijn mijn ziel, waarbij voor mij de ziel van een mens staat voor zijn persoonlijkheid, zijn karakter en de diepe gevoelens die daarmee zijn verbonden. Daarnaast vind ik het belangrijk om hier te noemen dat ik enorm geniet van het schrijven. Het op papier zetten van mijn gedachten en overdenkingen en het onder woorden brengen van datgene wat in mij leeft, vaak heel diep van binnen. Dat wat ik voel en hoe ik als mens de wereld om mij heen ervaar. En als ik dan op een gegeven moment op het punt kom dat ik niets meer aan mijn nieuwe boek in wording heb toe te voegen start de volgende fase. Het werken aan de layout, de cover en uiteindelijk aan het publiceren van mijn werk. Het moment dat ik het aan de drukker aanbiedt en in afwachting ben van een eerste druk duurt het wachten daarop voor mijn gevoel altijd ontzettend lang. En als ik dan eindelijk via de post het eertse exemplaar ontvang controleer ik dat goed om te zien of er niet een onderdeel verkeerd is gedrukt, waarna ik meteen een aantal exemplaren bijbestel. Vervolgens gebeurt er iets in me dat ik het beste kan beschrijven als het volledig toelaten van dat gevoel van voldoening na het volledig afgerond hebben van een opdracht die ik mezelf heb gesteld: het schrijven van een boek over dit specifieke

onderwerp. Nog dagen achtereen geniet ik van dat gevoel. Ervaar ik blijheid tijdens het vasthouden van dat eerste exemplaar en het doorbladeren en op onderdelen opnieuw lezen. Ik geloof dat je de voldoening van het publiceren van een boek, nadat elk onderdeel van het traject door jou is uitgevoerd, slechts kan begrijpen en doorvoelen als je het wel eens zelf hebt meegemaakt.

En wat ik hier zeker niet ongenoemd wil laten is het feit dat het mij de laatste jaren ontzettend veel plezier doet om te merken dat mijn oudste zoon Robin tot één van mijn trouwe lezers behoort. Zijn positieve houding naar mij toe bij alles wat ik tot nu toe heb geschreven stimuleert me om, ondanks de kritiek die ik van een aantal andere kinderen ontvang, hier vooral mee door te gaan. Dank je wel, lieverd!

Kom ik bij de inhoud van deze “Omnibus”. De volgorde is als volgt. Ik start met een stuk genaamd “Het Kruisje”, welke titel betrekking heeft op het houten kruisje van mijn moeder dat, zoals gebruikelijk in de Katholieke kerk, na haar dood op haar naam is gemaakt en vervolgens na de uitvaartmis in de kerk is opgehangen. Waarbij het de bedoeling was dat het vervolgens op de eerstvolgende Allerzielen aan de nabestaanden zou worden uitgereikt. In dit stuk ga ik mijn best doen om de lezer ervan te overtuigen dat niet elke kerkrover puur slecht is, omdat er ook een ander motief kan spelen dan uitsluitend het oogmerk om waardevolle spullen uit de kerk weg te nemen voor geldelijk gewin. Om maar een voorbeeld te noemen. Iemand die een brood wegneemt zonder te betalen, omdat hij honger heeft en niet genoeg geld om er een te kopen, is naar mijn overtuiging niet altijd per definitie een dief! Voor wat betreft het incident dat ik in dit stuk beschrijf geldt naar mijn overtuiging “hetzelfde, maar dan anders...!”

Hierna volgt “Dochters”, een verhaal over mijn ervaringen met mijn drie dochters. Al in 2023 in boekvorm tot stand gekomen, maar in eerste instantie bedoeld als discussiestuk met het doel om binnen mijn gezin de diverse gebeurtenissen bespreekbaar te maken. Wat uiteindelijk niet is gebeurd, maar wat wel veel boosheid van een aantal gezinsleden naar mij toe heeft opgeleverd. Vandaar nu toch mijn beslissing om het officieel uit te geven. Dat doe ik omdat ik er trots op ben het te hebben geschreven, net zoals mijn andere boeken. Het feit dat het niet datgene heeft opgeleverd wat ik had gehoopt doet daar niets aan af! Ondanks alle problemen die ik met mijn dochters heb gehad ben ik gek op ze. En dat zal altijd zo blijven. Laat ik dat hier vooral nog eens duidelijk noemen!

“De Vierdaagse 2024” is het derde stuk. Hierin blik ik kort terug op de Vierdaagse van 2019, die ik met die lieverd van een Lisa liep. Maar ook tijdens de voorbereidingen voor de Vierdaagse 2024 speelde Lisa weer een belangrijke rol. En uiteraard beschrijf ik hier de vijf dagen die ik in 2024 in Nijmegen was. Het jaar dat ik voor de tweede keer tijdens die internationale wandeltocht met succes het volledige traject heb uitgelopen.

En tot slot als vierde onderdeel mijn “Brief aan Dave”, die ik niet heb verstuurd, maar waarin ik wel heel uitgebreid heb kunnen benoemen waar mijn pijnpunten liggen in het contact met een aantal van mijn kinderen. Ook nu zal er weer veel boosheid op mijn schrijven volgen, maar inmiddels ben ik al aardig wat gewend en, zoals ze daar in het Zuiden (en in de omgeving van Nijmegen) zeggen “Dé maakt ginne moer mir uit! Dé kan mé niks mir schééle...!”

Hoofdstuk 1

Het Kruisje

Van huis uit ben ik katholiek opgevoed. Zo leerde ik wat bidden was, deed ik op 6 - jarige leeftijd de Heilige Communie en ging ik in een bepaalde periode ook naar de Zondagsschool. Op die “school”, die - het woord zegt het al – op elke zondag(ochtend) plaatsvond, kwam ik in een groep van kinderen van verschillende leeftijden terecht waar mij onderwijs over het Christelijke geloof werd bijgebracht. Wat mij daarvan nog het meeste bijstaat zijn de verhalen die werden verteld uit het Oude Testament. En daar hoorden ook hele gruwelijke anekdotes bij, die te maken hadden met angst en vergelding en het straffen door middel van offers. Zo herinner ik me nog goed het verhaal van die ene vader (Abraham), die uit vrees voor God bereid was om zijn zoon (Isaak) op het altaar te offeren (Genesis 22). Een

afschuwelijk verhaal, dat mij angst inboezemde. Dit ondanks het feit dat ik zeker wist dat dat mij, een kind dat op zeer jonge leeftijd zijn vader verloor, in ieder geval nooit zou kunnen overkomen. En zo waren er nog meer stukken uit de Bijbel die mij eerder verder van mijn geloof vandaan dan er dichterbij brachten. Pas veel later, nadat ik in contact was gekomen met Reiki en ik me vanaf toen nog maar uitsluitend op een positieve wijze met zaken op het gebied van geloof en spiritualiteit ging bezighouden, ontwikkelde ik mijn eigen manier om naar het Christelijke geloof te kijken. Vanaf dat moment veranderde voor mij ook het beeld dat ik van jongs af aan van God had gevormd. De straffende vader, waarmee ik op de eerdergenoemde Zondagsschool had kennism gemaakt, werd een liefhebbende, die mij niet afstootte maar begripvol ondersteunde. En op die manier een voorbeeld voor ons mensen wilde zijn. Een God die mij niet meer strafte om iets dat ik verkeerd had gedaan, maar die van mij hield en dat toonde door die keren dat ik (weer) de fout in ging naar mij te glimlachen en ondertussen te denken: “Ach, hij moet nog zo ontzettend veel leren...!” En die op die manier vergiffenis toonde zoals alleen HIJ dat kan. Tegelijkertijd merkte ik dat ik door dit veranderende Godsbeeld ook meer ging nadenken over al het andere dat verband houdt met het geloof in het bovennatuurlijke. Waardoor het voor mij op een gegeven moment gewoon werd om God en Energiewereld in één adem te noemen.

In de periode dat ik Reiki cursussen gaf verbaasde het mij zo nu en dan om mensen te ontmoeten die mij veroordeelden om het werk dat ik deed. Waarvan er enkelen waren die het geven van Reiki cursussen zelfs “Duivelswerk” noemden. Zo herinner ik me dat ik eens een keer een Reiki informatieavond gaf in een dorp dicht bij Hillegom en daar werd opgewacht door een groep streng gelovigen.

Ik zou, aldus hen, in strijd met de Bijbel leven door me met dit soort zaken bezig te houden. En het moment dat ik een gesprek met ze aanging, hun woorden weersprak en vertelde ervan overtuigd te zijn dat ik niets fout deed en me, net zoals zij, een kind van dezelfde God voelde, werd dat fel onderuit gehaald. Na een korte discussie, waarin we het niet met elkaar eens werden, heb ik uiteraard gewoon mijn informatieavond gegeven. En zelfs een maand daarna in dezelfde woning waar ik de informatieavond gaf een cursus gedraaid.

Daarnaast ontving ik in die tijd in mijn praktijk ook wel eens brieven van vergelijkbare strekking, ondertekend door een geloofsgemeenschap uit Zoetermeer. Ik denk dat als we van elkaar zouden kunnen accepteren dat we verschillend mogen denken, ook waar het betreft ons “geloof”, en daarnaast ons streven naar “gelijk willen hebben” zouden kunnen loslaten, de wereld er een stuk prettiger uit zou zien!

En waarom vertel ik dit allemaal? Omdat ik er zelf van overtuigd ben dat ik wel degelijk een gelovig mens ben, maar dat de manier waarop ik mijn geloof belijd niet echt in een hokje is te plaatsen. Maar moet dat dan?! Is het noodzakelijk om op dat gebied een blauwdruk van elkaar te zijn?! Uiteindelijk gaat het er toch om dat je je best doet om in vrede en onderlinge verbondenheid met elkaar te leven en er voor elkaar te zijn?!

Mijn scheiding in 2009 luidde een nieuwe periode in mijn leven in. Een paar jaar later zou ik ook officieel stoppen met het geven van Reiki cursussen. Eind 2009 besloot ik om de Zorg in te gaan. Ik startte als zorgverlener in een verpleeghuis en volgde daarnaast een zorgopleiding aan het ROC. In mijn autobiografie beschrijf ik die fase in mijn leven als een zeer heftige periode. Op 56-jarige leeftijd veranderde ik van het ene op het andere moment van een spiritueel

leraar, die gewend was om groepen te leiden, meditaties te doen en met energieën te werken, in een zorgverlener die aan de basis van de Zorg werkte. Leerde ik mensen op bed te wassen, wonden te verzorgen, medicatie en injecties te geven en katheters te plaatsen. Ik - wist - niet - wat - me - over - kwam, maar vanaf die eerste dag was ik enthousiast over mijn werk en de nieuwe dingen die ik leerde. En, leergierig als ik van aard ben, werd op school het vak Anatomie & Ziekteleer meteen mijn lievelingsvak.

Toen vijf jaar later mijn moeder ziek werd en zij plots thuis moest worden verzorgd twijfelde ik dan ook geen seconde op het moment dat zij mij vroeg om die persoonlijke zorg op me te nemen. “Wat is er mooier dan datgene wat ik gedurende al die jaren als professioneel zorgverlener heb geleerd te kunnen toepassen op de persoon waar ik ontzettend veel van houd?”, dacht ik bij mezelf. Niet wetende wat voor ellende er gedurende dat jaar en de jaren daarna over me heen zou worden uitgestort door twee van mijn zussen en mijn broer (ook wel “de drie” genaamd). Niet lang nadat ik met de zorg van mijn moeder was gestart zou mijn middelste zus Franka, die er al vanaf het begin voor onze Mam was, zich ook met de persoonlijke verzorging gaan bezighouden, waardoor we dagelijks nauw samenwerkten.

Mam overleed op 27 oktober 2015. De uitvaart vond plaats in de kerk St. Antonius Abt op Scheveningen. Het was een mooie uitvaart. Geheel overeenkomstig haar wensen. Zoals gebruikelijk in de katholieke kerk werd er na haar uitvaart een houten kruisje met haar naam, geboorte- en sterfjaar gemaakt, dat vervolgens in een speciaal daarvoor ingerichte hoek achterin de kerk bij de andere overledenen werd opgehangen. Dat zou daar dan blijven hangen tot de eerstvolgende Allerzielen mis, tijdens welke gelegenheid de mensen die in de achterliggende periode waren overleden zouden worden